

ПАУЛА ЛАЙТ
ЖАБИ, МУХИ И ПАПАГАЛИ

chitanka.info

Нека си представим бездуховната, тъжна и грозна пустиня на националния ни живот. Пясъците ѝ отдавна са погълнали мечтата за достойна, почтена и истинска законодателна, изпълнителна и съдебна власт. Там тъжно се олюлява един конник. Това, приятели, е Дон Кихот — самотният и забравен рицар на свободното слово. Росинант, опората, от която черпи куража си да продължи да бъде рицар, неговият народ, умира от глад и безнадеждност. Ребрата му се четат, гривата му е проскубана и само няколко косъма са останали от някога разкошната конска опашка. Болните му зъби отчаяно търсят поне една сламчица, а очите му са страшни — отчаяни и гладни. Щитът на рицаря е очукан и пробит от куршуми. За какъв щит изобщо можем да говорим? Нали се предполага държавната власт да пази журналистите и да бди над правата им? Каква пародия! Нали тъкмо тя, властта, ги тъпче с подкованите си ботуши? Копието на Дон Кихот е толкова ръждясало, че ще се разпадне. Ръждата, която го покрива, не е от кръвта на поразени врагове, а от нечистотията, в която е орисан да рови.

Бедни рицарю на печалния образ! Пътят ти става все по труден и безнадежден... Защото не воюваш с вятърни мелници, а с истински дракони и чудовища. Кой би те винил, че, накрая, вледеняващият ужас, първичният страх те погубват? Кой не би разбрал и споделил дълбокото ти отчаяние? Ти, рицарят, отдавна вече не гледаш на света през радостните и искрени очи на романтично дете. Шлемът на Мамбрино отново е станал ръждясал леген, а прекрасната Дулцинея — пошла селянка, която вони на чесън. Дали ще оцелееш в пустинята? Дали, най-сетне, ще срещнеш жадувания оазис на разбирането и обществената подкрепа?

Нека прегледаме малка част от печалната хроника:

Опитаха се да скрият правдивото ти, чисто лице с разяждаща киселина още преди години. Попитайте Ани Заркова как се е чувствала, когато през дългите, тежки дни на физическо и духовно възстановяване е поглеждала към огледалото!

На 16.05.2007 г. полицаи пребиха зад Съдебната палата в София, пред незрящия поглед на Темида, Емил Иванов, репортер от вестник „Експрес“, заради големия грях, че е заснел кадри от едно дело за убийство. Докато изтривал кадрите по заповед на униформените блюстителите на реда, му нанасяли удари навсякъде по лицето и тялото.

И как би могъл да протестира, когато полицаите били с извадени пистолети?

През лятото на 2008 г. в Созопол служители на Националната служба по охрана (НСО) пребили оператора на национална телевизия „Скат“, защото се оказало, че, без да знае, е бил в близост до заведение, приютило „великия“ Ахмед Доган.

На 07.04.2008 г. близо до хотел „Плиска“ в София две неизвестни лица простреляли писателя Георги Стоев. След шестнадесет часа борба на медицинския екип за спасението му, той починал. Стоев често говорел, че Държавна сигурност е създала и поддържа организираната престъпност.

На 22.09.2008 г. Огнян Стефанов, главен редактор на „Frog news“ бил зверски пребит от неизвестни лица. Съществува реална опасност да остане инвалид за цял живот.

Ето, представих ви една малка частица от ведрото и спокойно творческо всекидневие на четвъртата власт. Имаме ли моралното право да ги съдим, ако страхът ги прикове с ледените си нокти и гласът на истината премине в отчаян шепот, а после постепенно заглъхне? Кой ще опази нашите трубадури на свободното слово? Кой да брани крехкия им глас? Кой? Нали в печалната хроника по-горе, която дори не е пълна, половината журналисти са жертва на организираната престъпност, а другата половина — на полицията? Къде тогава да търсим разделителната линия? Как се съчетава битката между власт и мафия с това трогателно единодушие да се малтретират радетелите на свободното слово? Нима трябва да стигнем до печалния извод, че те не воюват, а се прегръщат? Или пък отдавна са се слели?

Не мога да отговоря със сигурност. Но знам едно: С киселина, куршуми, юмруци и ритници, със съскането на змийски гласове, сипещи злокобни заплахи в мрака, с унижението на журналистите и опита да бъдат превърнати в безлични лакеи, в жалки слуги на властта, рицарят на истината боледува тежко и скоро може да ни напусне съвсем.

На негово място са се развъдили три нови породи журналисти — жаби, мухи и папагали.

Папагалите са порядъчни птици. Те никога не лъжат. О, не! Точни са като шублер и педантични като вманиачени счетоводители пред пенсиониране. Тяхната мантра е да се отразяват само фактите. За

тях журналист с позиция, който ясно и открито заклеява едно или друго обществено явление, е „пристрастен“, „под влияние на инсинуации“, „тенденциозен“.

Според папагалите, на времето Ботев сигурно е трябвало да отрази броя на жертвите на произвола на поробителя, да вземе интервю от бея или пашата и да завърши материала си със сухото и неангажирано твърдение, че султанът разследва случая.

Знаете ли, господа папагали? С воплите си за точната, фотографска истина вие прокламирате най-голямата лъжа. Защото сухото и отегчително изреждане на факти превръща кръвта в кетчуп, сълзите — в марината за консервиране на доброто зрение, а разрухата — в интензивно събаряне на сгради като нова идея за инфраструктурата. Нима жалките ви папагалски мозъчета не виждат това?

Ако си представим Родината като озлочестена и унижена красива жена, захвърлена гола на сметището, вие ще отразите в коментара си мястото на тялото, точния час и температурата, но ще пропуснете да заклеите злодеите-убийци. И с това, въпреки купищата точни и верни детайли, ще отразите лъжа.

Мухите най-много изобилстват в нашата информационна действителност. Тяхната порода е такава, че те виреят най-добре в телевизията, макар и понякога рояците им да се приютяват и в жълтата преса.

Една муха никога няма да кацне там, където горят пламъци, където свирят куршуми, където веят ветрове и родната земя стене от болка. Не! Мухата каца върху изпражнения и нечистотии. Тя ще измери пениса на Азис, ще се разходи върху силиконовите цици на някоя фолк певачка, ще се порови в бельото на звезди и политици. Пак мухата радостно ще бръмчи в тъпи шоу програми, чиято цел сякаш е да ни забавляват с тъпото и пошлото у човека. Защото това насекомо има определена журналистическа мисия: да промива мозъците на електората, да зомбира тия, които все още могат да мислят, като ловък илюзионист да скрие кръвта с балони и да заглуши писъците с тъпани и зурли.

Пред озлочестеното тяло на мъртвата Родина мухата ще бръмчи радостни с кого покойната е била видяна по приеми напоследък и с каква марка е разкъсаното ѝ и окървавено бельо.

Остават жабите, които са откровена платена агитка на властниците и на мутрите. Те квакат в захлас безсмислици и от нас се очаква да им вярваме.

Ето, една жаба пищи как министър Масларова лично посетила стаята на почиващата на държавна сметка пенсионерка, баба Веси. Друга се прехласва по икономическия гений на Орешарски, а трета квака възмутено срещу исканията на протестиращи учители.

Познавам една жаба, която, от раболепие и верноподаничество, отрязва мустаците си и едва не олигави лакейската си униформа от хвалебствия по господаря си. Понякога искрено се учудвам къде отива простото и естествено човешко достойнство!

Ако изобщо се появят на местопрестъплението и зърнат снагата на озлочестена България, жабите веднага ще закрещят в хор, че това е евтин трик и инсинуация на опозицията, че това въобще не е тялото на Родината, а на криминално проявена гражданка, чието досие се разследва и т.н. и т.н.

Жаби, мухи и папагали гъмжат под етикета на Четвъртата власт и май наистина вече са властта.

Но аз се обръщам към другите, към онези, които все още се олюлюват на коня и търсят блясъка на мечтания шлем и красивия лик на благородната дама.

Не ви моля да обърнете гръб на страха, защото добре знам, че това е невъзможно. Призовавам ви просто да продължим да крещим, че цар Траян има магарешки уши, колкото и да сме изплашени от мрака.

Не намеквам за щуротиите на Момчил и Дони преди десетина години. Помните ли? Тогава ни призовавах да гасим светлината, за да покажем, че не ни е страх от мафията.

Напротив, ако не сме пълни идиоти, разбира се, ще се страхуваме. Трябва, обаче, стиснали в дланите си трепкащата свещица на светлината и доброто все пак да продължаваме напред. Просто още една крачка и още...

В един от форумите на мрежата непознат младеж написа по повод мои материали: „Тая се прави на Жана д’Арк и това хич не ме кефи“.

В изречението ме обезпокои първата част. Нима действително младите вече смятат, че да кажеш простата и неукрасена истина по

някакви въпроси трябва да се цени като демонстрация на героизъм? Дали свързват истината с клади, както по времето на Светата инквизиция? Ако е така, е много тъжно.

От друга страна, втората част от мисълта на човека доста ме обнадежди. Защо нещо в писанията на неизвестната за него авторка „не го кефи“? Може би, защото, дълбоко в ядрото на младото си и, следователно, чисто сърце той си дава сметка, че е премълчавал истини и това го тревожи? Каж и ти своята истина, мило момче! Казвай я на всеки, винаги, с ясен и висок глас! Ако всички го правим, мракът ще побегне изплашено и на власт ще дойде светлината.

Някога в Александрия един велик строител, след като изградил прочутите виадукти, получил заповед от фараона да изпише отгоре неговото владетелско име. На човека станало доста тъжно, защото, все пак, сътвореното било плод на неговото вдъхновение и труд. Нечестно било потомците да четат само името на гордия властник! Човекът, обаче, постъпил много умно. Той изписал върху хоросан името на фараона, а отдолу, върху камъка, издълбал името на истинския творец — своето. След векове, когато и фараонът, и строителят отдавна били мъртви, а костите им — прах, хоросанът се изронил и Истината грейнала тържествуващо.

Това време идва винаги и за всичко. Ще дойде! Не чувате ли камбаната? Тя възвестява скорошното пристигане на Нейно Величество истината, която, озлочестена и бита, ритана и оскърбявана, прострелвана с куршуми и купувана евтино, натиквана в ъгъла и заравяна жива, все пак възкръсва. Винаги възкръсва.

И тези, които с чиста съвест ще целунат бялата ѝ дреха и ще бъдат благословени, сте вие Дон Кихотовци, безумни храбреци, живата съвест на България! Искрено ви пожелавам да дочакате този ден.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.